

Nr 319.

Godkänd av första kammaren den 2 juni 1920

Godkänd av andra kammaren den 2 juni 1920.

*Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av väckta motioner
i fråga om förbud mot tillverkning och import av
starkare maltdrycker.*

(Bevillningsutskottets betänkande nr 38.)

Till Konungen.

I två likalydande motioner, nr 163 i första kammaren och nr 238 i andra kammaren, har hemställts bland annat, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning om och förslag till sådana stadganden rörande tillverkning och import av maltdrycker, att dylika drycker med över 3.6 volymprocent alkoholhalt icke finge inom landet tillverkas eller hit importeras.

I samband med den lagstiftning angående de s. k. mellanstarka maltdryckerna, som kom till stånd enligt beslut av 1919 års lagtima riksdag, infördes i 1907 års förordning angående tillverkning och beskattning av maltdrycker en uppdelning av maltdryckerna i tre klasser, kännetecknade med hänsyn till såväl extrakthalt som alkoholhalt. Så-

lunda omfattar första klassen maltdrycker, som ej innehålla mer än två och en fjärdedels volymprocent alkohol och äro inbryggda med en stamvört, vilkens extrakthalt icke överstiger sex procent, ävensom alkoholfria maltdrycker, som äro inbryggda med en stamvört av högre extrakthalt. Andra klassen omfattar maltdrycker, som icke äro hänförliga till första klassen och vilka ej innehålla mer än tre och sex tiondels volymprocent alkohol och äro inbryggda med en stamvört, vilkens extrakthalt icke överstiger nio och fem tiondels procent. Till tredje klassen hänföras alla övriga maltdrycker.

De förenämnda motionerna åsyfta, att maltdrycker med över 3.6 volymprocent alkoholhalt icke måtte få inom landet tillverkas eller hit importeras. Utgångspunkten är det faktiska förhållandet, att på grund av dels bristande tillgång på malt, dels de med försäljningen av öl enligt rusdrycksförsäljningsförordningen förenade kontrollföreskrifter någon försäljning av sådana drycker icke kommit till stånd, vilket förhållande i stort sett hittills icke synes hava inverkat menligt på bryggerinäringens ekonomiska resultat. Motionärernas ifrågasättande framställning omfattar, som ovan är nämnt, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning och förslag i ämnet.

En sådan utredning bör avse att undersöka, huruvida och under vilka förutsättningar den ur nykterhetssynpunkt särskilt för landsbygdens del avsevärda förmån, som vunnits därigenom att på grund av särskilda förhållanden de starkare, såsom berusningsmedel användbara maltdryckerna icke funnits tillgängliga, må kunna bevaras åt framtiden. Däremot torde det saknas anledning att ifrågasätta indragning av sådan tillverkning av alkoholstarkare maltdrycker, som bedrivs uteslutande för export.

Den utredning, som riksdagen sålunda åsyftar, bör taga hänsyn till jämväl de handelspolitiska följder, som importförbud beträffande ifrågasättande slag av maltdrycker kan medföra. Den bör vidare inriktas på att söka tekniskt utröna, huruvida en, trots låg alkoholhalt, smakligare, hållbarare och som måltidsdryck mera användbar maltdryck än det nu förekommande pilsnerdrickat kan frambringas, till äventyrs genom att öka malthalten. Då vederbörande utskott upplyst, att åtminstone ett bryggeri i landet är inrättat för tillverkning uteslutande av viss alkoholstarkare maltdryck, så torde utredningen även böra omfatta frågan, huruvida och i vad mån någon ersättning kan anses vara påkallad, i händelse förbud mot försäljning av starkare maltdrycker kommer att meddelas.

Under åberopande av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t ville låta verkställa en allsidig utredning av frågan, huruvida och under vilka förutsättningar förbud mot försäljning inom riket av maldrycker, vilka innehålla mera än 3.6 volymprocent alkohol, må kunna stadgas, ävensom snarast möjligt förelägga riksdagen det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 2 juni 1920.

Med undersätlig vördnad.
